

ΕΙΔΗΣ ΕΙΣ

— 'Η ἐν Ἀθήναις ἀγγλικὴ πρεσβεία δῖ' Ἰγγράφου τῆς 28 Αὐγούστου 1910 πρὸς τὸ 'Τηνούργειον τῶν Σέξωτερικῶν, διαδιδαχθέντος εἰς τὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Πρυτανείαν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀνακοίνωσεν, ὅτι τὸ ἔτης αἱ αἰτίας οὐανεισμοῦ γειτογράφου ἵν τῆς ἐν Ὁχυνίῳ Βοδλιανῆς βιβλιοθήκης δίνει ἀνάγκη νὰ ὑποδέλλεωνται διὰ διπλωματικῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἀρχεῖ ἡ Κυριοδολή αὐτῶν ἀπ' τύθεις εἰς τὴν Διαδύνασιν τῆς βιβλιοθήκης (The Librarian, Bodleian Library, Oxford).

— 'Ο βροφῶνος de Belinbre, Γάλλος παρέξενος ἐν Δαρδαν., προστερετήσεις ἐπι πολλάκις θεη ὡς παρέξενος τῇ; Γαλλίας ἐν 'Ρόδῳ, ἐξέδωκεν ἀγγλιστὶ συγγραφὴν περὶ τῆς 'Ρόδου ἐπὶ τῶν Ἱωαννιτῶν ἱπποτῶν (Rhodes of the Knights). Τὸ βιβλίον, ἐκδόσειν ἐκ τοῦ ἱκδοτικοῦ καταστήματος τῆς Clarendon Press ἐν Ὀξείνῳ, δὲν ἀξιοῖ ὅτι εἰνε νία πλήρης ιστορία τοῦ ἱπποτικοῦ ἔκεινου τάγματος, ἀλλ' ἔχει τὴν ἀξίαν, ὅτι δι συγγραφέως, τύχοδυνθείς νὰ ἐπιστεφῆ τὰ πάντα ἐν τῇ νήσῳ ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ καὶ ἔνεκεν ίδίου ἥραδής, γάριν αὐτοῦ ἱκδούντος, ηὔτεγχρες νὰ μελετήσῃ καὶ πραγματευθῆ εἰδικωτέρου παντός ἄλλου τὰ μέγρι τὰ οὗτα ἐν τῇ νήσῳ σωζόμενα λείψανα τῶν 'Ροδίων ἱπποτῶν. Κοσμίσται δὲ τὸ βιβλίον ὑπὸ εἰκόνων, ὡς πολλαὶ εἰς διλας νέα.

— 'Ο ἐν Νιαπόλει εἰληνομούθης κ. Ιωσήφ Barone Iōnopoulos πρὸ βραχίονος ἐν τῇ πόλει ταῦτη (Stabilimento tipografico Michele d'Auria) ἀξιον λόγου συγγραφὴν περὶ τοῦ Σολωμοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Dionisio Solomos poeta e scrittore Greco ed italiano. Con un esempio su due suoi biografi M. A. Canini e Giovanni Canna.

— 'Ο ἐν Κατάνη τῆς Σικελίας ἱκδότης Βικέντιος Muglia ἀγγέλλει τὴν γενομένην διε' αὐτοῦ ἱκδοσιν οὐανγγραφῆς τοῦ Φραγκίσκου Viglione ἐπιγραφούμενης Ugo Pescolo in Inghilterra. Έν τῷ τρίτῳ καὶ τελευταῖ, μέρει, τῷ ἐπιγραφούμενῳ Scritti politici, γίνεται σὺν τοῖς ἄλλοις λόγοις καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Φωσκόλου γραφίντων περὶ τῆς ιστορίας τῆς Ηλεύθερας. Τὸ βιβλίον ἔχει τὴν ἀξίαν, ὅτι δι συγγραφέως Ἐλαθεν ὡς βάσιν τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ La bronica τοῦ Λιβούρνου ἀνέκδοτα πιεζ Φωσκόλου ἔγγραφα.

— 'Ο ἐν Ηρακλείῳ τῆς Κρήτης ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Στέρανος Στενθουδῆς ἀνέλαβε κοινῆ μετά τοῦ κ. Στυλιανοῦ Ἀλεξίου νέαν ἱκδοσιν τοῦ 'Ερωτοκρίτου.

— Τῇ 27, 28 καὶ 29 Σεπτεμβρίου 1910 ἴτελεσθη μεγαλοπρεπῆς ἐν Βερολίνῳ ἡ ἐκπαιδευτηρίας τῆς Ιδρύματος τοῦ ἐν αὐτῷ Πανεπιστημίου. Τὸ δ' Ἐθνικόν Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἑλληνικήν κυδέρηνσιν ἀντεπροσώπευσε κατὰ τὰς ἰστάτας ταῦτας, ἑλεγχόσις πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου, ὁ ἱκδότης τοῦ Νέου Ἑλληνικού μονος. Εἰς τοῦτον μετὰ καὶ ἐννέα ἄλλων τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀντεπροσώπευσάντων Πανεπιστήμων καὶ ἀκαδημίας ἀντέθη ὑπὸ τῶν κανεπιστηματικῶν ἀρχῶν τοῦ Βερολίνου νὰ προσφωνήσῃ κατὰ τὴν πρώτην πανηγυρικὴν ἡμέραν τὸ ἱερότατον Πανεπιστήμου ἐπιπλουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Λύτορχάτορος τῆς Γερμανίας.

Kai τὸ μὲν πρῶτον προσεφώνησεν Ἐλληνος τι διὰ τῶν λίξιων Φέρω εἰς ὑμᾶς

τούς χαιρετισμούς καὶ τὸν ἀσπαδὺν τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, εἴτα δὲ εἰπε γερμανιστὶ τάδε·

«Ἡ Ἑλλὰς αἰσθάνεται τιμωρίην ἑαυτὴν σῆμαρον μετέχουσα τῇς διεθνοῦς ταύτῃς οὐρανοῖς τῆς ἐπιστήμης. Ήνίνα ἀληθές, διτι τὸ ιωδικαῖον τοῦτο εἶναι γαραχηροιστικῶς πρωσσικόν, εἶναι ἐνδειγμένος παργερμανικόν, ἀλλὰ συγγρόνως ἀνήκει εἰς σύμπαντα τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Πράγματι μέχρι τῶν θεραπειῶν τῆς οἰκουμένης ἔξικνονται αἱ ἀκτίνες τοῦ δικτυοῦ τοῦ ἐπιστημονικοῦ θεραπευτοῦ (Οδυσσέλθου), οὐ τὸ πνεῦμα μέχρι καὶ τῆς σῆμαρον κρατεῖ καὶ ἀπειδά) λετατὸν τούτῳ τῷ γάρω 'Ημεῖς ἀκαντεῖς ἐνταῦθα δρεῖλομεν νά εκφράσσομεν τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην διὰ πάνθ' ὅσα τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἐκεδαψίλευσεν εἰς τὴν διεθνῆ ἐπιστήμην ἐπὶ μίαν ἐκανονταεπηρόδια δῆμην. Ἀλλ' εἰς ἡρεῖς τοὺς Ἑλληνας ἐπιβάλλεται ἔτι μεῖζων εὐγνωμοσύνη. 'Ἑλληνικὴ φιλοσοφία, Ἑλληνικὴ φιλοσοφία, Ἑλληνικὴ ἀρχαιολογία, Ἑλληνικὴ Ιστορία εὗρον ἐνταῦθα τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἴρευνητῶν, τοὺς ἐνθουσιωδεστάτους τῶν θεοσωτῶν, τοὺς σορθάτερους τῶν ἴρυμητῶν. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ πάντα ταῦτα. Καὶ τώρα ἐπιτρέψατε εἰς ἔμπλοι τοῦ φοιτητὴν τοῦ Βερολίνου, τώρα δὲ ἀντιπρόσωπον τοῦ Πανεπιστημίου του καὶ τοῦ 'Εθνους του, διπλῶς πρὸς τῇ ίδιᾳ ἑαυτοῦ καὶ τῇ τῆς πατρίδος τοῦ εὐγνωμοσύνη κομίσῃ εἰς ὑμᾶς θερμὸν χαιρετισμὸν ἐκ τῆς πόλεως, ἵφ' ἣς ὑφοῦται ὁ περήφρανος ἡ Ἀράπολις, καὶ ἐκ τῶν θαλερῶν λειμώνων, οὓς παραρρέει φλοιοσβίζων δὲ Ἀλφειδες. Τέλος δὲ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, μᾶλις μου τὰ αἰσθήματα, δλας μου τὰς εὐγάστρας ἐπὶ τῇ ἐπερχομένῃ δευτέρᾳ ἐκανονταεπηρόδια τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου νά συμπεριλάβω εἰς τὸν ἄνα καὶ μόνον δημητρικὸν στίχον

Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἐμμενεῖ ὅλλων.

Κατέθηκε δέ ο κ. Δάμπρος καὶ δύο ἔντυπα συγχαρητήρια γράμματα, τό μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ἐν ἀρχαίῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ γεγραμμένον, τό δὲ συντεταγμένον ἐν τῇ νέᾳ καθαρευούσῃ ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἰκανογραφημένων καθηγητῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων σπουδασάντων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου.

Καὶ τό μὲν ἐν τῇ ἀρχαίῃ συγχαρητήριον γράμμα τοῦ ἱερέως τοῦ Νέου 'Ἑλληνομαρτήμονος ἔχει· ὥδε·

«ΔΩΙ' – ΔΩΙ'

Σπυρίδων Παύλου Λάδυπρος

Ἀπόστολος τοῦ 'Αθηναϊ Πανεπιστημίου

Τῷ πρυτάνει τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου

Χαίρειν.

«Χαρᾶς πάλησται μεγάλης τῷ 'Εθνικῷ 'Αθηναϊ Πανεπιστημίῳ εἰς τοὺς συνθετούς; παραζευχθὲν τῆς ἐκαστοτῆς; ἀμφιεπηρόδος τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου. Καὶ περ γάρ ἐκεῖ καὶ εἰκοσιν ἔτεσι νεώτερον τὴν βδρυσιν τυγχάνον αὐτὸν ἐπιλανθάνεται παρεμφερῆ τῇ τούτου ἔχειν τὴν ἀρχήν. Καὶ δῆ συνάμφω ἐν αἷς ἡμέραις ίδρυσθη ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἡ καθιέρωται, τὴν τελευτινὴν ἔθνικὴν ἀγάνων προεδύσησε καὶ τό με· ἀλόγωμαν καὶ φρονηματῶδες τῷ οἰκεῖῳ ξύνει σὺν τῇ μελέτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ ἐπερύθασε προσῆσα.

«Καὶ τὰ μὲν ἡμέτερα μικρὰ τό γε νῦν ἔχον. 'Τμεῖς δὲ διὰ ταχέων ἐν πολιτείᾳ εἰς πραττούσῃ αὐξηθέντες τε καὶ μεγαλυνθέντες καὶ τοὺς δὲ αἵμαντον διδασκάλους, ὑπερευθυμηθεῖστες, ἐν οἷς καὶ οἱ τῶν ἡμετέρων πατέρων πατέρες οὐκέπο τοῦ κίττου τοῦ Βυζαντίου εἰς τὰ 'ἴσσωρια φυγόντες καὶ τὴν τῶν γραμμάτων συγκατασκευάσαντες ἀναγλυ-

νησιν, τῶν τε ἀλλων τῶν τῇ ἀληθείᾳ παιδείᾳ ἐντρέφεομαι βουλομένων ἔγεγόντες καθηγερόντες, ούχ ήκιστα δὲ καὶ ἡμῖν.

«Χάριτας δ' ὑμίν ἔχοντες τῶν διδάσκυμάνων, μνήσουντες ἐξ ἀεὶ ἐπόμεθα τῶν δεσμῶν, οἱ οἶνοι τοις κοινῷ κλοιῷ τὰς ὄμετρας καὶ τὰς ἡμῖν δεσμοῦσι φυχάς. Καὶ γὰρ ἥδη πρὸ τῆς τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου ἰδούσεμες ἄνθρα Έλληνας ἐκ Μακιδονίας, τὸν Ἀναστάσιον Μιχαὴλ, τοὺς τῆς Πρωσίας ασφοῖς εἰς τοὺς τῆς Ἀκαδημίας ἕταῖρους θεοῖς συναριθμῆσαι. Τοῦ δὲ ἐν Βερολίνῳ διδαχάντων Οὐμεδόδος μὲν διάπον τὸν ἡμέτερον ὑπομιμησάκει· Ἀριστοτέλη, Σλαστερμάχερος δὲ ὁ θεολογικώτατος καὶ φιλοσοφικώτατος; πράτης πολλοὺς ἄλλοις κατηρύθμαστι τῶν Πλάτωνα τοῖς Γερμανοῖς ἐπειδάλετο γνωριεῖν; Βολεγίος δὲ καὶ Κιρχλίφιος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ στηλῶν ἄριστοι ἀναδειγμέντες ἡρμηνεῖς οὐκ ὀλίγων τῶν παρ' ἡμῖν περὶ τὴν πάτριον παιδείαν σπουδάσαντων διδάσκαλοι ἔγενοντο. Νειδούριος δὲ τὴν τε τῶν βιζαντιανῶν μακετῶν ἀντζωπύρητιν εἰσηγεῖσατο καὶ τῆς τῶν τέλοιν Ἐλλήνων παλληγενεσίας ἐριτικώτατα ἔσχε. Σαδίγνιος δὲ ὁ πολὺς νομοδιδάσκαλος; οὐ μόνον πολλοὺς τῶν ἡμετέρων τὸ θεματεῖον διδάσκειν, ἀλλὰ καὶ τὴν θυγατέρα Κανοσταντίνην Σχίνην τῷ πρώτῳ τοῦ Ἀθηναῖ Πανεπιστημίου προτανεύσαντι ἔξεδωκε, Ἡάγκιος δὲ καὶ Μορμασίνιος τοῖς ἡμετέροις ὑπόδειγμα φιτικῆς ἔξεισεως τῶν ιστοριούμενων ἔγενεντο, Δροῦσένιος δὲ κράτος Κούρτιον τῷ τὴν ἀρχαίαν Ὁλυμπίαν ἀποκαλύψαντι τὸ τῆς Ιστορίας τῶν Ἐλλήνων ἀγαπητικῶν διηκρούσθωσας καὶ Τσέλλερος τῇ τῶν Ἑλληνικῶν φιλοσοφημάτων ἐνέκυψεν ιστορία.

«Καὶ ὅλου δὲ εἴπειν περὶ τε τὴν θεολογίαν καὶ τὰ νομικά, τὴν τῶν Ιατρῶν θείαν τέχνην καὶ τὰς περὶ τῆς φύσεως μαθήσεις, τὰ ἀλληρικά καὶ λατινικά γράμματα, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ιστορίαν, τὸ ἐκ τῷ Πλιστῷ Πανεπιστημίου οἶνοι τε ἀφίδρυμα ἐν μικρῷ τοῦ ἐκ τῇ Σπρέδα φεδρῶν ἐξ αὐτοῦ διδάσκυμάτων τὸ φῶς ἀρυθματοὶ ἀποδεῖξαι ἀφιλοτιμησάμενα. Γιγηθότες δὲ ἀντὶ τροφείων εὐχάριστα δρῦν, ἐννεάδοις ξεπομβοῖσιν ἀντιδιδόντες, πολλὰ κάγαθά ἐπὶ προκοπῇ τῆς ἐκιστήμητο.

Τὸ δὲ συγχαρητήριον γράμμα τῶν ἐν Βερολίνῳ σπουδασάντων εἶναι τὸ ἔχει:

• Οἱ ἐν Βερολίνῳ σπουδάμαντες
τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου
ἐπὶ τῇ ἐκατοικτῇ αὐτοῦ ἀμφιεπηρίδι.

«Ἡ ξεποστὴ ἐπέτειος τοῦ Πανεπιστημίου Βερολίνου δὲν εἴναι μόνον πρωτοική καὶ μόνον γερμανική ἡρτή, ἀλλ' ἔχει εὐλόγως γαρακτήρα καγκόριμον ἐνεκα τῆς ἀριστείας τοῦ πνεύματος, ἡς τὸν Θρύνον ξετησεν ἐν αὐτῷ ἡ ἐκιστήμη.

«Εἴκερ τινὲς δὲ καὶ ἄλλοι δικαιούμεθα ἂμα καὶ ὀφελομένιν γὰρ συμμετάσχωμεν τῆς ἀμφιτηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου Βερολίνου οἱ ἐνταῦθα θυογεγραμμένοι, εὔσυγχρονοις νῦν συνδάσωμεν ἐν αὐτῷ καὶ ἀρυθμῶμεν ἐκ τῆς παρὰ τῶν ἐγκρίτων αὐτοῦ καθηγητῶν ασφῆς διδάσκαλίας; διδάγματα μεγάλα, οὐ μόνον τὸν ἡμέτερον φωτίσαντα νοῦν, ἀλλά καὶ τὴν συμπάσῃ Ἑλληνική πατρίδι γεννήσαντα ἐκπορελῆ. Τὰ ποικίλα εἶδη τοῦ ἐπιστημονὸν ἔσμεν θιασῆται ξετεσσαν δείγμα ἐπαρκὲς οὐ μόνον τοῦ ζῆλου, ὃν διετρέψασεν ἡ νεωτέρα Ήλλας, ἐπιζητήσασα φῶς ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς τῆς σοφίας, ἀλλά καὶ τῆς αργάλης φυτῆς, ἢν ἵσχε τὸ Πανεπιστημίον Βερολίνου ἐπὶ τὴν διάδοσιν τῆς ἐπιστήμης παρ' ἡμῖν. Διό δραττέμεθα τῆς εὐκαιρίας τοῦ ἡρταριοῦ τῆς σημερινῆς ἡρτῆς τοῦ Βερολίνεον Πανεπιστημίου, ὅπως ἐκδηλώσωμεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ διδάσκουσι τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην ἢφ' οἷς ἡμεῖς τε ἐν αὐτῷ ἐδιαχθημένιν καὶ ἡ παρ' ἡμῖν

νεάζουσα έπιστημη ή επίσημη ή αύτοῦ ὀφελήθη, • ἐρχόμενοι δέως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἔξακολουθήσῃ τὸ ἱεράζον Πανεπιστήμιον νὰ κρατῇ τὰ σχῆματα τῆς ἐπιστήμης.

'Ἐν Ἀθήναις 25 Σεπτεμβρίου 1910.

— Διά B. Διατάγματος τῆς 4 Σεπτεμβρίου κατέστη ἐκτελεστική ἐπιτροπεία πρὸς παρασκευὴν τῶν κατὰ τὸ δέκατον βαθοῦ συνέδριον τῶν 'Ανατολιστῶν, δικερ θέλει συνέλλει ἐν Ἀθήναις τὸ ἔαρ τοῦ 1912. Τοῦ συγενέρου τούτου τὴν ὄφηλήν προστασίαν ἀνέλαβον ἡ A. M. ὁ Βασιλεὺς, τὴν δὲ ἐπίτιμον προεδρείαν τῆς ἐπιτροπείας ἡ A. B. Y. ὁ Διάδοχος. 'Ἀπετελέσθη δὲ τοῦ 'Τκουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς προέδρου, τοῦ Προ ἀνταρτοῦ τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, τῶν διευθυντῶν τῶν Ἑγγυών ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῶν σχολῶν, τῶν καθηγητῶν τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. II. Καρολίδην, N. Παπαγιαννοπούλου, N. Γ. Πολίτου, Xρ. Τσαύντα καὶ Γ. Χατζίδάκη καὶ - ἡ κηματάρχου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμῆματος ἐν τῷ 'Τκουργείῳ τῆς Παιδείας. Καὶ ἡ μὲν γενικὴ γραμματεία τῆς ἐπιτροπείας ἀνετέθη εἰς τὸν ἑκάτην τοῦ Νίου 'Ελληνομυγματού, ταμίας δὲ διωρίσθη ὁ γενικὸς διευθυντής τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν κ. Z. Μάτσας.

'Εξεδόθη δὲ ἡδη τὸ πρῶτον Δελτίον τῆς ἐπιτροπείας, δι' οὗ γίνεται ἡ πρόσκλησις τῆς τοῦ Συνέδριον, τυχοῦσα θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπανταχοῦ, καὶ πλείστοι ἐκφανεῖται 'Ανατολισταὶ ὑπερχθησαν ἡδη νὰ μετάσχωσιν αὐτοῦ, ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας, τὰ δὲ Πανεπιστήμια 'Εδιψούργου καὶ Καλκούστας ὥρισαν ἡδη τοὺς ἀντικροσώπους αὐτῶν.

Κατ' ἀπόφρων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπείας, συνελθούσας τὸ πρῶτον τῇ 15 Ιανουαρίου παρὰ τῇ A. B. Y. τῷ Διαδόχῳ, τῷ Συνέδριον θὲ συνέλθη τῇ 25 Μαρτίου 1912, θὲ διαρίση δὲ μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου. Τὸ Συνέδριον θέλει διαιρεθῆ εἰς ἑνίκα τμῆματα, μὲν τὸ ἑνδίκατον «'Ελλὰς καὶ 'Ανατολὴ» θέλει ὑπουργαιρεθῆ εἰς τρία, α' 'Ελλὰς καὶ 'Ανατολὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, β' 'Ελλὰς καὶ 'Ανατολὴ κατὰ τοὺς μέσους αἰώνας, γ' 'Ελλὰς καὶ 'Ανατολὴ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. 'Αμα δὲ τῷ πέρατι τοῦ Συνέδρου θὲ διοργανωθῆ μέγα ἀρχαιολογικὸν ταξίδιον εἰς τὰς ἀλληγορικὰς χώρας ὅπο τὴν διεύθυνσιν 'Ελλήνων καὶ ἔνων ἀρχαιολόγων.

— 'Η Σύγκλητος τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάσισεν εἰςηγήσει τοῦ συντάκτου τοῦ Νίου 'Ελληνομυγματού τὸν ἱερασμὸν τῆς ἕνδομηκοστῆς πέμπτης ἐπετείου τῆς συστίσιως αὐτοῦ, συμπικτούσης τὸ προσεχῆς ἔτος. 'Η θέλησις τῆς Συγκλήτου καταστᾶσα ἐπιτροπεία ἀπεφάσισε νὰ ποστελνὴ εἰς αὐτὴν τὴν διεθνῆ τέλεσιν τῆς ἕνδομηκονταπεντατηρίδος ταῦτης καὶ δὴ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καθ' ἄ; θέλει συνέλθει ἐν Ἀθήναις τὸ Συνέδριον τῶν 'Ανατολιστῶν.

— 'Αρχαμένου τῶν συνεδριῶν τοῦ φιλολογικοῦ καὶ ἀρχαιολογικοῦ τμῆματος τοῦ Φιλολογικοῦ Σολλόγου Παρνασσοῦ πρόεδρος μὲν ἔειλέθη, καθ' ἄ καὶ τὰ προηγούμενα ἔτη, δὲ ἑκάτης τοῦ Νίου 'Ελληνομυγματού, ἀντιπρόεδρος δ. κ. Σπυρ. K. Σακελλαρόπουλος καὶ γραμματεὺς δ. κ. 'Αδαμάντιος 'Αδαμαντίου. Καὶ τῇ μὲν 9 Δεκεμβρίου διαβίλησαν δ. κ. Σπυρ. II. Λάμπρος Περὶ τῶν γελωτοκοινῶν τῆς βυζαντιακῆς αὐλῆς καὶ δ. κ. 'Αδ. 'Αδαμαντίου Περὶ τῆς βυζαντιακῆς εἰκονογραφίας ὡς συμβόλου τοῦ ὁρθοδόξου δύγματος, τῇ δὲ 27 Ιανουαρίου δ. κ. Σωκράτης Κουγέας Περὶ Ἀρίθια καὶ τῆς ἐν Βαζαντίῳ ἀναγεννήσεως κατὰ τὸν ἔνατον αἰώνα. 'Η περὶ τῶν γελωτοκοινῶν τοῦ Βυζαντίου μελέτη ἔκδοθήσεται ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τοῦ Νίου 'Ελληνομυγματού.